

Poroka se je vršila čez teden dni, in mlada zakonska sta precej odpotovala v Rusijo. Gospa Levenborgova je ostala na starem domu, katerega je dala prenoviti, pričakuje, da jo čez leto dni obiščeta mlada poročenca. Na ženino prošnjo stopil je Zarnicin v službo pomorskega ministerstva, da bi imel tako priliko bivati s svojo obitelji nekaj časa v Levenborgu.

Najdeno bogastvo je povzročilo mnogo govora med meščani. Njisu Jakobsenu je pa prečrtalo vse njegove račune ter ga pripravilo malone v obup. Našel je še nekako tolažbo v tem, da se je oženil s krivoboko in bolehalo gospico plemškega rodu, katera je imela za doto svoj grb in zadolženo posestvo.

Zdi se mi nepotrebno dodajati še kaj o usodi ljudij te resnične povesti, katero sem zapisala tako, kakor sem jo čula od starih ljudij mesteca K. za časa, ko sem potovala v severno Finlandijo.

Noč.

Ob obalih teh zemlja
Ziblje trudno se morje,
Širi, širi se, kopni —,
Liki naših duš gorje . . .

Liki dih življenja v nas,
V njem se dviga tajna moč.
Večno morje, i na té
Pala bo pokoja noč!

Vida.

Nova razmotrivanja.

Spisala Vida.

Li res razumni smo ljudje,
ali kineške smo pagode? —
(Le kimamo in kimamo,
a kdo veleva? Ha, ha, — mode!)

Nekdaj hodila je Modrost
v priprostem krilu po Slovenskem:
(oj vrla starka, vrni se,
pokaži spet se svetu — (ženskem)!

Couplet, kali? — A kakor jih pevajo tam okoli Dunaja, imajo coupleti običajno (če se ne motim) po šest in šest stihov . . . Nič ne de. Saj živimo v dobi secesije in radikalnih izprememb sploh! Tedaj couplet! — No, poskusimo še mi, resni Slovenci tudi s tem, uže radi mode! Tekst bi bil, a napev? Morda se ogreje kdo, ki zna udariti ob strune . . . Potrkam naj sprva pri moških . . .

Zares mi je na tem, da se razširijo v nas take-le zbudljivo-šaljive stvarice, posebno pa zgoraj ta-le! — Morda se zapoje še to le zimo tu in tam o priliki te in one veselice na deželi?... In k refrainu seveda pritegnejo vsi!

No v Ljubljani, saj veste, porečejo »nicht Salongemäß« ali kaj takega... Couplet je le couplet!

Ali imenitno bi pa le bilo (kako sem hudomušna!), ako bi se kdo osmelil ž njim baš tam, kjer je največ — mode: balončkov-rokavčkov, našemljenih klobučkov, parfumovanih tesnih, diskretnih in indiskretnih (dekoltiranih) jopic, pobeljenih noskov, pobarvanih ličic in ustec in las...

Za Boga!...

Pa brez zamere, drage in ljubeznive Slovenke, (ki se itak že »držite« na smeh!) in dovolite, da Vam naslikam svojo najnovejšo — utopijo!

... Na Dunaji so se splašili najtanji židi z najdaljšimi nosovi kar mahoma, povsem nepričakovano. Begajo sem in tja in majejo črno kodraste, zvite glave in kličejo nebesa — na pomoč... to pa, kaj menite, radi česa?

Gospice A. B. C. Č. — in gospa X., Y., Z., Ž. tam iz dežele Kranjske so vrnile z lakonično opazko »retour« vse — modne liste! Ta škoda, ta škoda!...

In tam, kjer je tiskanó na črni plošči: »aux prix fix« — in tam kjer stoji »zu festgesetzten Preisen« in pri modistkah — povsod ista zmešnjava!

In širi se ta-le novica:

Slovenke so se kar nenadoma odrekle i nemški i pariški modi!

Po naših boudoirih pa največja zadrega in takole črebljanje: »N a r o d n o n o š o*« tedaj, a kakšno?»

»Avba, peče, to ni pokrivalo praktičnega 19. stoletja!«

»Morda črnogorsko čepico?! — poskusimo!«

Malce koketno po strani morda; a najlepše: niti glave ne teži!

»Pa mamà ne bo marala čepice!«

Tableau!

»Veste kaj, omislimo si zanjo kaj družega, morda tenčico špansko-slikovito ovito okoli glave, ali prozoren shawl?«

»Pomenimo se še; Prosenčeva in Juvančičeva, rečem Vam imata okus, te dve vprašajmo!«

»Ah, ah, in krilo, jopica, barva, kroj? — Čreveljci?«

*) Tudi Nemke si že par let omišljujejo reformovano nošo: jedine sedaj še niso, ali če nas prehité, zapovedovale nam bodo zopet le one. Pis.

»Počasi, počasi! — Veste kaj, pomenimo se v »Slovenki«! —
 Še nekaj: naša parola! — Ne zabite!« — — — — —

In lepega dne v ljubljanskem drevoredu je strmenja več nego o
 potresni katastrofi . . . . .

Kdo naj veruje očem? Tam pod kostanji šetajo vam punčike,
 dame v pristno slovenski noši, in — slovensko znajo!

Zavre navdušenje . . . Pesniki se dvignejo na Pegaza in jim
 pojejo slavo, i pisatelji so animirani, dijaki potencujejo ljubezen na-
 depolnih src, soprogi objemajo svoje ženice in (čujte!) hvalijo njih
 skromnost, štedljivost . . . V hišo ne romajo več neskončni in v nebo-
 (v denarnico) vpijoči računi šivilj in modistk . . . In učiteljice, tele-
 grafistke, prodajalke, natararice se divijo zdravi, praktični reformo-
 vani noši in še bolj znatno izboljššanemu gmotnemu
 stanju!!

Dnevniki pa prinašajo sledečo notico: »Slovenski tovarnar B.
 30 K., trgovec O. 20 K., klobučar S. 10 K., »zadovoljni soprog«
 6 K., rodoljubka 5 K. . . . . Za Ciril Metodovo družbo ob prelepem
 vspehu parole: »Svoji k svojim«! — Živijo!«

Ploskajmo, ploskajmo — in krepko naj se glasi refrain coupleta :
 »Vrnila se je spet Modrost . . .!«

Vsi tedaj!

Da lep si . . .

Da lep si, lep, dejal so,

Da resno, blede ti je lice,

In da oči ognjene so,

Kot zvezdne plamenice.

Ko po razstanku dolgem jaz

Sem v »Narodnem« te domu zrla,

Ko v resno, blede lice jaz

Pogled sem svoj uprla;

Neskončna mi bolest tedaj

Se v duši vnovič je zbudila —,

V plamenih tvojih sem očij

Ves mir spet izgubila.

Kristina.

